

Čvrsto je držao kutiju u krilu, cupkajući nogama po tepihu. Neprekidna zvonjava telefona činila je čekanje nesnosnim. Sekretarica je na miru turpijala nokte, ne obraćajući pažnju ni na šta. Duboko je udahnuo i kašljucnuo. Nezainteresovani pogled se prvo našao na kutiji, zatim na njegovom znojavom licu, pa se vratio na turpiju. Arogantna kučka. Prvo što će uraditi biće da štetočine kao nju zatvori u kaveze i zabrani im izlazak. Biće to momenat kada će ući u čovečanstvo kao spasitelj, junačina, genije. Možda mu sugrađani u čast podignu i spomenik. Kraljica Engleske će ga proglasiti vitezom. Ser Marko Veličanstveni, kako to dobro zvuči.

— Gospodine Živiću, direktor danas neće moći da vas primi, a od sutra je na poslovnom putu. Želite li da zakažete termin za sledeći mesec?

Piskutav glas prekinuo ga je u sanjarenju. Obratio je pažnju na njušku sekretarice, ubeđen da je tog jutra bila u salonu lepote. Ružičasta mašnica na sveže natapiranoj dlaci na glavi, pufnaste duge uši i špicasta njuška belile su se posebnim sjajem. Šta вреди što su najverniji prijatelji i najbolji čuvari kada izgledaju kao da su sa vašara. Obična komedija!

— Molim?

— Direktor danas...

— Čuo sam vas, samo ne mogu da verujem da mi govorite da sam tri sata čekao uzalud!

— Nemojte da podižete glas, zvaću obezbeđenje!

— Slušajte gospođice...

— Tomić.

— Gospođice Tomić. Došao sam jer imam nešto veoma važno da razgovaram sa gospodinom Perićem. Hitno je da što pre sazna za to.

— Ovih dana je svima sve hitno. — prevrnula je očima.

Da li mu se ta glupa pudlica upravo podsmeva? Dokle će ljudi trpeti ovakvo ponašanje? Jedno je bilo dozvoliti im da se uklope u zajednicu, da joj služe i rade poslove „nižeg reda“, ali drskost nije mogao da toleriše. Prvo su preuzeli ljudska imena, zatim i ponašanje. Kada je njegov asistent labrador dobio njegovo radno mesto, odlučio je da stavi tačku na egzistenciju ovih kreatura.

— Kada biste me pustili samo na pet minuta.

— Ne može!

— Otkud znate, niste ni pitali direktora.

— Ne moram da ga pitam.

Ovo je sad već prevazilazilo svaku meru. Bes mu je prerastao u mržnju. Da je mogao, na licu mesta bi je ubio. Nerado bi održao demonstraciju bez publike, ali ukoliko je to bio uslov da dođe do Perića...

Otvorio je kutiju i izvukao keks u obliku koske. Intenzivna aroma pomešala se sa mirisom osveživača vazduha. Njuška sekretarice se pokrenula, nezainteresovanost je nestala, oči su zacaklile a jezik halapljivo preletao preko gubice.

— Želiš jedan? – upitao je znajući odgovor.

— Da!

— Onda ga uhvati!— rekao je bacivši ga što je dalje mogao.

Odletela je za njim kao pomahnitala, jureći kroz hodnik.

— Dobra kuca! – viknuo je za njom.

Otvorio je vrata bez kucanja, zamišljajući kako će trijumfovati pred direktorom. Sanjario je o luksuznim stanovima u Americi, vilama u Monte Karlu, bankovnom računu u Švajcarskoj. O jahti na okeanu na kojoj će, okružen Havajskim lepoticama, pijuckati najskuplji viski posmatrajući zalazak sunca.

— Dobar dan gospo...

Zanemeo je. U direktorskoj stolici sedeo je doberman. Radoznalo je podigao glavu i ispustio tiho: „Av!“.